

[Valbak.]

Må jeg så i øvrigt sige, at vi sagde: vi skal gennemføre i etaper, og vi sagde: noget nu, vi sagde: noget mere om 2 år, og så sagde vi: noget andet med folk som hr. Anker Jørgensen til hjælp, men med en anden kasket på. Der er altså ikke tale om, at vi i den model, vi har stillet op, har sagt noget om yderligere udsættelser, tværtimod, vi har givet en ganske bestemt køreplan for, hvad vi synes.

Og til ministeren: jeg skal ikke på dette sene tidspunkt komme ind i en polemik om ministerens indlæg her. Jeg vil bare sige, at ministeren kan ikke referere og svare på noget, jeg ikke har sagt. Jeg har ikke talt om nogle, der benytter sig af ordningen, og flere andre citater. Jeg må bede om at blive citeret og diskuteret med på grundlag af det, jeg har sagt. Men det skal jeg lade ligge. Vi har jo været alt dette igennem i socialudvalget. Jeg vil bare her ved debattens afslutning slå et par ting fast.

Socialministeren har igen i dag sagt nej til at bevare den liberale varighedsbegrænsning i endnu 2 år trods indlysende administrative grunde, trods merskat hertil på 230 mill. kr. Socialministeren har sagt nej til at gøre et foreløbig holdt ved en nedsættelse af karensdagene til nogle få dage og henstille til arbejdsmarkedets parter at tale sig frem til yderligere skridt.

Ordføreren for det socialdemokratiske parti har fulgt ministeren op og sagt nej, og der er ingen i det socialdemokratiske parti, som har taget særstilling. Det samme er tilfældet med SF's ordfører, og én har så udtalt bekymring, men ikke taget særstilling. Med andre ord, om lidt vil vore fornuftige ændringsforslag efter al sandsynlighed blive nedstemt. Dermed må man konstatere, at det ikke er muligt at mødes lige akkurat på det punkt, som vi har stillet op.

Jeg har derfor to spørgsmål her til sidst. Disse to spørgsmål burde logisk være kommet efter afstemningen, men det åbner tingets forretningsorden ikke mulighed for. For sidste gang: vil ministeren overhovedet

flytte sig i spørgsmålet om varighedsbegrænsning? Det var det første spørgsmål. Det andet: vil ministeren overhovedet flytte sig i spørgsmålet om karensdagene? Mine spørgsmåls begrundelse? Ja, der er to: for det første vil jeg finde ud af, om der er noget andet punkt at mødes på. Og for det andet: det svar, der bliver givet, og det kan være kort, ja eller nej, er afgørende for vor stilling til det videre forløb i denne sag.

Nathalie Lind: Jeg skal bare ganske kort konstatere, at ministeren end ikke svarede på mit spørgsmål. Jeg fik ikke anden forklaring end den sædvanlige om, at de 40 mill. kr. var fjernet, at de selvstændige havde så høje indtægter, at de selv kunne dække deres sikring. Men det var nu ikke det, der kaldte mig herop.

Det, der kaldte mig herop, var ministerens sidste bemærkninger, hvor hun med en vis rejsning sagde, at nu kunne man se forskel på en socialdemokratisk socialpolitik og så den, som vi andre stod for. Der var forskel på en socialistisk holdning og på det, man kaldte en borgerlig holdning. Jeg vil gerne gøre ministeren opmærksom på, at for ikke mere end en halv time siden hørte vi her i salen en socialist, hr. Poul Dam, hvis socialistiske sindelag jeg ikke betvivler, udtale, at han var dybt bekymret over konsekvenserne af dette lovforslag, og det er her, jeg mener skillelinjen går, nemlig mellem dem, der føler sig økonomisk ansvarlige, og dem, der ikke gør det i samme grad. Der er ikke grund til at beklukke vores sociale indstilling.

Socialministeren (Eva Gredal): Jeg tror, det er anden eller tredje gang i dag, jeg skal svare hr. Valbak på det samme spørgsmål. Jeg kan sige, at der vil ikke kunne rokkes ved mit synspunkt med hensyn til ændring af karensdage og varighedsbegrænsning. Jeg vil tro, at hr. Valbak nu er klar over, hvorledes vores holdning er til disse spørgsmål.

Til fru Nathalie Lind vil jeg lige sige, at man kan jo vurdere det, som man vil. Jeg